

Sygn. akt II Ka 271/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2016r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Rudnik (spraw.)

Sędziowie: SO Janusz Adamski

SR del. Adam Ślipek

Protokolant: st. sekr. sąd. Zdzisława Drózdź

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Balbiny Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2016r.

sprawy **A. C.**

oskarżonego o czyny z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 05 października 2015r. wydanego
w sprawie II K 329/14

na podstawie art. 437§1 i 2 kpk w zw. z art. 455 kpk i art. 624 § 1 kpk oraz art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk:

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że poprawia błędną kwalifikację prawną czynu zarzucanego A. C. w punkcie XVI a przypisanego temu oskarżonemu w punkcie 1d zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 279 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,
2. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym oraz zwalnia go z obowiązku uiszczenia opłaty.

sygn. akt II Ka 271/15

UZASADNIENIE

A. C. został oskarżony o to, że:

I. w okresie czasu od 23 czerwca 2002 roku do 24 czerwca 2002 roku w Z. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) odpowiadającym za ten czyn w odrębnym postępowaniu będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne w ciągu pięciu lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dokonał kradzieży z włamaniem do garażu a następnie pokonując zabezpieczenia dostał się do wnętrza parkowanego tam samochodu osobowego marki M. (...) o numerach rejestracyjnych (...) wartości 25.000 złotych dokonując w następstwie jego zaboru w celu przywłaszczenia działając tym samym na szkodę E. K. i T.U. (...) S.A., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

II. w okresie letnim 2002 roku w Z. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom Ustawy wprowadził do obrotu uzyskaną od J. N. znaczną ilość środka odurzającego w postaci haszyszu w ilości 600 gram, tj. o czyn z art. 43 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

III. w okresie czasu od 1 sierpnia 2002 roku do 2 sierpnia 2002 roku w Z. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) odpowiadającym za ten czyn w odrębnym postępowaniu, będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne w ciągu pięciu lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dostali się do wnętrza samochodu osobowego marki M. (...) o belgijskich numerach rejestracyjnych (...) o wartości 10.000 złotych dokonując następnie jego zaboru w celu przywłaszczenia działając tym samym na szkodę obywatela B. E. W., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

IV. w okresie czasu od 6 sierpnia 2002 roku do 7 sierpnia 2002 roku w Z. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) odpowiadającym za ten czyn w odrębnym postępowaniu będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne w ciągu pięciu lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dostali się do wnętrza samochodu osobowego marki V. (...) o numerach rejestracyjnych (...) wartości 15.000 złotych dokonując następnie jego zaboru w celu przywłaszczenia działając na szkodę W. M. i T.U. (...) S.A. tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

V. w dniu 19 sierpnia 2002 roku w Z. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) odpowiadającym za ten czyn w odrębnym postępowaniu będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne w ciągu pięciu lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dostał się do wnętrza samochodu osobowego marki M. (...) o numerach rejestracyjnych (...) wartości 20.000 złotych dokonując następnie jego zaboru w celu przywłaszczenia działając na szkodę W. U. i T. U. (...) S.A. tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

VI. w okresie czasu od 22 sierpnia 2002 roku do 23 sierpnia 2002 roku w Z. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) odpowiadającym za ten czyn w odrębnym postępowaniu będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne w ciągu pięciu lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dostał się do wnętrza samochodu osobowego marki A. (...) o numerach rejestracyjnych EL- (...) wartości 13.000 złotych dokonując następnie jego zaboru w celu przywłaszczenia działając na szkodę R. G., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

VII. w okresie czasu od 25 sierpnia 2002 roku do 26 sierpnia 2002 roku w Z. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) odpowiadającym za ten czyn w odrębnym postępowaniu będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne w ciągu pięciu lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy usiłował dokonać kradzieży poprzez włamanie samochodu osobowego marki M. numerach rejestracyjnych (...) wartości 16.500 złotych w ten sposób, że po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dostał się do wnętrza pojazdu celem jego zaboru w celu przywłaszczenia lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niemożność uruchomienia samochodu oraz uruchomienie się alarmu samochodowego czym działał na szkodę E. L., tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

VIII. w okresie czasu od 26 sierpnia 2002 roku do 27 sierpnia 2002 roku w Z. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) odpowiadającym za ten czyn w odrębnym postępowaniu będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne w ciągu pięciu lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dostali się do wnętrza samochodu osobowego marki V. (...) o numerach rejestracyjnych EL- (...) wartości 13.000 złotych dokonując

następnie jego zaboru w celu przywłaszczenia działając na szkodę B. M., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

IX. w okresie czasu od 4 września 2002 roku do 5 września 2002 roku w Z. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) odpowiadającym za ten czyn w odrębnym postępowaniu będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne w ciągu pięciu lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dostali się do wnętrza samochodu osobowego marki A. (...) o numerach rejestracyjnych (...) wartości 10.000 złotych dokonując następnie jego zaboru w celu przywłaszczenia działając tym samym na szkodę A. K. (2), tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

X. w okresie czasu od 5 września 2002 roku do 6 września 2002 roku w Z. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) odpowiadającym za ten czyn w odrębnym postępowaniu będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne w ciągu pięciu lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dostał się do wnętrza samochodu osobowego marki A. (...) o numerach rejestracyjnych El- (...) wartości 6.850 złotych dokonując następnie jego zaboru w celu przywłaszczenia działając na szkodę K. P., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XI. w okresie czasu od 22 października 2002 roku do 23 października 2002 roku w W. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) odpowiadającym za ten czyn w odrębnym postępowaniu będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne w ciągu pięciu lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dostali się do wnętrza samochodu osobowego marki M. (...) o numerach rejestracyjnych (...) wartości 30.000 złotych dokonując następnie jego zaboru w celu przywłaszczenia działając na szkodę G. L. tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XII. w dniu 30 października 2002 roku w miejscowości T.woj. (...)działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1)odpowiadającym za ten czyn w odrębnym postępowaniu będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne w ciągu pięciu lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze, co najmniej sześciu miesięcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dostali się do wnętrza samochodu osobowego marki M.o holenderskich numerach rejestracyjnych (...) - 81 wartości 16.000 złotych dokonując następnie jego zaboru w celu przywłaszczenia wraz ze znajdującymi się we wnętrzu samochodu dokumentami w postaci paszportu, prawa jazdy wydanego na N.P.oraz dowodu rejestracyjnego od powyższego pojazdu działając tym samym na szkodę obywatela H. N. P.tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XIII. w dniu 24 listopada 2002 roku w Z. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) odpowiadającym za ten czyn w odrębnym postępowaniu będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne w ciągu pięciu lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy w cel osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dostali się do wnętrza samochodu osobowego marki M. (...) o numerach rejestracyjnych (...) wartości 31.050 złotych dokonując następnie jego zaboru w celu przywłaszczenia działając na szkodę T. K. i T.U. (...) S.A. tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XIV. w okresie czasu od 25 listopada 2002 roku do 26 listopada 2002 roku w Ł. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) odpowiadającym za ten czyn w odrębnym postępowaniu będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne w ciągu pięciu lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dostali się do wnętrza samochodu osobowego marki M. o numerach rejestracyjnych (...) wartości 5.500 złotych dokonując następnie jego zaboru w celu przywłaszczenia działając na szkodę M. C. i T.U. (...) S.A. tj. o czyn z art.279 § 1 k.k. w zw. z art 64 § 1 k.k.,

XV. w okresie czasu od 26 grudnia 2002 roku do 27 grudnia 2002 roku w Z. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) odpowiadającym za ten czyn w odrębnym postępowaniu będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne w ciągu pięciu lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co

najmniej sześciu miesięcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dostali się do wnętrza samochodu osobowego marki M. (...) o numerach rejestracyjnych (...) wartości 16.000 złotych działając na szkodę Banku (...) w Z., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XVI. w okresie czasu od 8 stycznia 2003 roku do 9 stycznia 2003 roku w Z. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) odpowiadającym za ten czyn w odrębnym postępowaniu będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne w ciągu pięciu lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń i dostaniu się do wnętrza garażu a następnie pokonaniu zabezpieczeń znajdującego się tam samochodu osobowego marki M. o numerach rejestracyjnych (...) wartości 25.000 złotych dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia wraz ze znajdującymi się w jego wnętrzu paszportem, dowodem osobistym nr (...), prawem jazdy kat. A, B, C wydanymi na nazwisko M. Z., dowodem rejestracyjnym od powyższego pojazdu czym działała na szkodę M. Z. tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XVII. w okresie czasu od 16 stycznia 2003 roku do 17 stycznia 2003 roku w K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) odpowiadającym za ten czyn w odrębnym postępowaniu będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne w ciągu pięciu lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy usiłował dokonać kradzieży poprzez włamanie samochodu osobowego marki M. o numerach rejestracyjnych (...) wartości nie mniejszej niż 25.000 złotych w ten sposób, że po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dostali się do wnętrza pojazdu celem jego zaboru w celu przywłaszczenia lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niemożność uruchomienia pojazdu czym działał na szkodę K. S. tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XVIII. w dniu 28 lutego 2003 roku w Ł. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) odpowiadającym za ten czyn w odrębnym postępowaniu będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne w ciągu pięciu lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dostali się do wnętrza samochodu osobowego marki C. (...) o numerach rejestracyjnych (...) wartości 12.500 złotych dokonując następnie jego zaboru w celu przywłaszczenia działając na szkodę D. B. tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XIX. w okresie czasu od 7 marca 2003 roku do 8 marca 2003 roku w Z. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) odpowiadającym za ten czyn w odrębnym postępowaniu będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne w ciągu pięciu lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dostali się do wnętrza samochodu osobowego marki V. (...) o niemieckich numerach rejestracyjnych (...) 536 wartości 12.000 złotych dokonując następnie jego zaboru w celu przywłaszczenia na szkodę obywatelki Niemiec S. P. tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XX. w okresie czasu od 6 kwietnia 2003 roku do 7 kwietnia 2003 roku w B. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) odpowiadającym za ten czyn w odrębnym postępowaniu będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne w ciągu pięciu lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dostali się do wnętrza samochodu osobowego marki M. o numerach rejestracyjnych (...)AP wartości 8.000 złotych dokonując następnie jego zaboru w celu przywłaszczenia działając na szkodę Z. S. tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XXI. w bliżej nieustalonym okresie czasu w latach od 2002 do 2005 z wyłączeniem okresu czasu od 1 stycznia 2002 roku do 28 marca 2002 roku, kiedy to był pozbawionym wolności i przebywał w jednostkach prawnego odosobnienia będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne w ciągu pięciu lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) odpowiadającym za ten czyn w odrębnym postępowaniu usiłował dokonać kradzieży poprzez włamanie samochodu osobowego marki

A. o numerach rejestracyjnych (...) wartości 7.000 złotych lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niemożność uruchomienia pojazdu czym działał na szkodę H. D. tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XXII. w okresie od listopada 2003 roku do lutego 2004 roku w P. woj. (...) wbrew przepisom Ustawy działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) odpowiadającym za ten czyn w odrębnym postępowaniu w krótkich odstępach czasu w wykonaniu w z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził do obrotu uzyskane od innej ustalonej osoby znaczne ilości środka odurzającego w postaci konopi innej niż włókniste zwanej potocznie marihuaną w ilości co najmniej 1100 gram oraz substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy w ilości co najmniej 1100 gram czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu tj. o czyn z art. 43 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

XXIII. w nieustalonym okresie czasu od 1 grudnia 2003 roku do 23 grudnia 2003 roku w Z. woj. (...) wbrew przepisom Ustawy działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu w z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził do obrotu znaczne ilości środka odurzającego w postaci konopi innej niż włókniste zwanej potocznie marihuaną w ilości nie mniejszej niż 500 gram, w ten sposób, że zbył je J. S. odpowiadającemu za ten czyn w odrębnym postępowaniu tj. o czyn z art. 43 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

XXIV. w okresie czasu od 7 czerwca 2002 roku do dnia 9 czerwca 2002 roku w Z. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) odpowiadającym za ten czyn w odrębnym postępowaniu dokonał kradzieży poprzez włamanie samochodu osobowego marki M. o numerach rejestracyjnych El - (...) wartości 10.000 złotych w ten sposób, że po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dostał się do wnętrza pojazdu dokonując następnie jego zaboru w celu przywłaszczenia działając na szkodę H. R. przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XXV. w okresie czasu od 17 września 2002 roku do 18 września 2002 roku w Z. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) odpowiadającym za ten czyn w odrębnym postępowaniu dokonał kradzieży poprzez włamanie samochodu osobowego marki B. (...) o numerach rejestracyjnych (...) wartości 18.000 złotych w ten sposób, że po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń i dostaniu się do wnętrza pojazdu dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia działając na szkodę K. L. przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XXVI. w okresie czasu od 2 stycznia 2004 roku do 3 stycznia 2004 roku w Z. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z R. P. oraz z A. K. (1) odpowiadającym za ten czyn w odrębnym postępowaniu usiłował dokonać kradzieży poprzez włamanie samochodu osobowego marki M. o numerach rejestracyjnych (...) wartości 17.000 złotych w ten sposób, że po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dostał się do wnętrza pojazdu lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niemożność uruchomienia silnika działając na szkodę M. K. przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXVII. w okresie czasu od 28 lutego 2003 roku do 1 marca 2003 roku w Z. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) odpowiadającym za ten czyn w

odrębnym postępowaniu usiłował dokonać kradzieży poprzez włamanie samochodu osobowego marki M. o numerach rejestracyjnych (...) wartości 25.000 złotych w ten sposób, że po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń i dostaniu się do wnętrza pojazdu lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niemożność uruchomienia silnika działając na szkodę T. P. przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu tj. o czyn z art. 13§ 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XXVIII. W nieustalonym dokładnie okresie czasu od 2 lutego 2001 roku w miejscowości Z. woj. (...) z wyłączeniem okresów czasu, kiedy A. K. (1) przebywał w jednostkach penitencjarnych jako pozbawiony wolności to jest od 4 lutego 2002 roku do 16 kwietnia 2002 roku oraz od 24 kwietnia 2005 roku do dnia sprzedaży przez pokrzywdzonego samochodu to jest 8 października 2007 roku działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) odpowiadającym za ten czyn w odrębnym postępowaniu usiłował dokonać kradzieży poprzez włamanie samochodu osobowego marki M. (...) o numerach rejestracyjnych (...) wartości nie mniejszej niż 20.000 złotych w ten sposób, że po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dostał się do wnętrza pojazdu lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na rozładowanie się akumulatora działając na szkodę W. K. przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 05 października 2015 r. wydanym w sprawie II K 329/14 Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli w punkcie 1 uznał A. C. za winnego dokonania zarzucanych czynów:

a) w punktach I, III, IV, V, VI, VIII, IX, X, XI, XIII, XIV, XV, XVIII, XIX, XX, XXIV, XXV wypełniających dyspozycję art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., zmieniając w opisie tych czynów zwrot „A. K. (1) odpowiadającym” na „inną osobą odpowiadającą” i wyeliminował z opisu czynów z pkt XXIV i XXV zwrot „czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu”,

b) w punktach VII, XVII, XXI, XXVI, XXVII, XXVIII wypełniających dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy czym:

- co do czynu z pkt XXI przyjął, że A. C. dopuścił się go w Z.,

- co do czynu z pkt VII, XVII, XXI, XXVII, XXVIII przyjął w ich opisie w miejsce słów „A. K. (1) odpowiadającym” słowa „inną osobą odpowiadającą”,

- w opisie czynu z pkt XXVI w miejsce słów „z R. P. oraz A. K. (1) odpowiadającym” przyjął słowa „z innymi osobami odpowiadającymi” i wyeliminował zwrot „czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu”,

c) w punkcie XII wypełniającego dyspozycję art. 279 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

d) w punkcie XVI wypełniającego dyspozycję art. 279 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

nadto przyjął, że wszystkie te czyny wymienione w punkcie 1 stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę 300 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 25 złotych.

W punkcie 2 Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt II i XXII.

W punkcie 3 w miejsce czynu zarzucanego mu w pkt XXIII Sąd I instancji uznał A. C. za winnego tego, że w okresie od 01 grudnia 2003 roku do 23 grudnia 2003 roku w Z. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie uzyskanych od innej osoby znacznych ilości środka odurzającego w postaci konopi innej niż

włókniste zwanej potocznie marihuaną w ilości nie mniejszej niż 400 gram, przekazując go J. S. tj. popełnienia czynu przestępnego wypełniającego art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za ten czyn na podstawie art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę 100 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 25 złotych.

Jednocześnie na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd Rejonowy w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności i grzywny wymierzył oskarżonemu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności oraz karę 350 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 25 złotych.

Ponadto Sąd zasądził od A. C. kwotę 1.486,10 złotych na rzecz Skarbu Państwa tytułem zwrotu części poniesionych w postępowaniu wydatków, zaś w pozostałej części zwolnił oskarżonego od ponoszenia wydatków oraz opłaty sądowej przejmując je na Skarb Państwa.

W ustawowym terminie apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok w części tj. pkt 1,3,4,5, zarzucając:

1. obrazę prawa procesowego w zakresie mającym istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk oraz art. 201 kpk polegającą w szczególności na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów poprzez niepełną i jednostronną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wbrew zasadom logicznego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, polegającą w szczególności na:

a) całkowitym i bezkrytycznym daniu wiary w całości zeznaniom jedynego świadka oskarżenia A. K. (1) – wieloletniego przestępcy, osoby nadużywającej przez większość swojego życia alkoholu oraz środków odurzających, posiadającego ponadto osobisty interes w obciążeniu A. C., na podstawie zeznań którego opiera się cały akt oskarżenia, stanowiącym jednocześnie dowód z pomówienia, a także zeznań świadków – pokrzywdzonych, mający świadczyć o popełnieniu przez oskarżonego zarzucanych mu czynów w aspekcie odpowiedzialności karnej w/w zarzucane mu czyny, zważywszy na okoliczność, iż żaden z nich nie był w stanie wskazać sprawcy zarówno kradzieży jak również włamania do jego samochodu;

b) całkowicie bezkrytycznym przyznaniu waloru wiarygodności opinii psychiatryczno – psychologicznej mającej przesądzać o wiarygodności treści zeznań świadka A. K. (1), przy jednoczesnym braku uwzględnienia, w aspekcie powyższego, osobistego interesu świadka w uzyskaniu korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia i tym samym składania przez niego określonej treści zeznań, a nadto okoliczności niejako wymuszenia na Sądzie I instancji odczytania w pierwszej kolejności treści złożonych przez w/w niezwykle szczegółowych oraz obszernych zeznań obciążających A. C., a następnie potwierdzenia ich jako prawdziwych,

(przy czym z uzasadnienia środka odwoławczego wynika także zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli przepisu postępowania – art. 5 § 1 kpk, polegającego na tym, że nie udowodniono winy A. C., a zebrany materiał dowodowy nie dostarczył podstaw do przyjęcia wersji oskarżenia),

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w zakresie mającym istotny wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, iż oskarżony A. C. swoich zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanych mu przestępstw w sytuacji, kiedy dogłębna i pełna analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala na przyjęcie powyższego, zwłaszcza przy braku wykluczenia za pomocą wszelkich środków dowodowych innej wersji zdarzenia aniżeli wskazanej w akcie oskarżenia.

W konkluzji apelacji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego A. C. od dokonania zarzucanych mu czynów co do których przypisano mu sprawstwo.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie. Zawarte w niej zarzuty i argumentacja przedstawiona na ich poparcie, stanowią jedynie nieskuteczną polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego. Sąd Okręgowy uznał jedynie za zasadną zmianę zaskarżonego wyroku polegającą na poprawieniu w trybie art. 455 kpk błędnej kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego A. C. w pkt XVI, a przypisanego mu w pkt 1d zaskarżonego wyroku.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że przepis art. 2 § 2 k.p.k. wyraża zasadę prawdy materialnej. Nie jest to przepis, który reguluje przebieg procesu karnego, stąd nie może być mowy o jego naruszeniu w sposób poddający się kontroli instancyjnej. Przedmiotem naruszenia mogą być bowiem tylko normy konkretyzujące ogólne zasady procesowe, a zwłaszcza normy nakazujące lub zakazujące dokonywania określonych czynności w odpowiedniej sytuacji procesowej. Natomiast ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana, wtedy dopiero, gdyby w procedurze dochodzenia do nich Sąd uchybił dyrektywom art. 7 k.p.k., pominął istotne w sprawie dowody lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, nadmiernie lapidarne, wewnątrznie sprzeczne bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolno-odwoławczej. Zarzut obraży przepisu art. 7 k.p.k. i w związku z tym dokonania błędnych ustaleń faktycznych może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający - oceniając dowody - naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ich ocenie wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Ocena dowodów dokonana z zachowaniem wymienionych kryteriów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., i brak jest podstaw do kwestionowania dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych i końcowego rozstrzygnięcia, gdy nadto Sąd nie orzeknie z obrazą art. 410 k.p.k.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania i analizując zarzuty podniesione we wniesionej apelacji Sąd Okręgowy nie stwierdził takich uchybień ze strony Sądu I instancji, które rodziłyby wątpliwości co do merytorycznej trafności zaskarżonego wyroku.

Przede wszystkim nie można w żadnym wypadku zgodzić się z podniesionymi zarzutami, dotyczącymi naruszenia art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k.

We wniesionym środku odwoławczym skarżący podniósł cały szereg zarzutów związanych ze sposobem przeprowadzenia dowodu z zeznań A. K. (1) oraz oceną dowodu z jego wyjaśnień i zeznań, czemu nie można się dziwić. To bowiem właśnie A. K. (1) w swoich wyjaśnieniach i zeznaniach opisał cały szereg przestępstw, w których brał udział on sam oraz oskarżony. Skarżący zarzucił zwłaszcza bezkrytyczną ocenę tych wyjaśnień i zeznań i przyznanie im w całości waloru wiarygodności, choć wynikały one z chęci skorzystania przez niego z dobrodziejstwa zastosowania instytucji z art. 60 § 3 kk. Z zarzutem tym nie można się zgodzić. Instytucja przewidziana w tym przepisie opiera się właśnie na uzyskaniu przez skruszonego przestępcę nadzwyczajnego złagodzenia kary w zamian za złożenie wyjaśnień, w których ujawni on przestępstwa, w których brał udział wspólnie z innymi osobami. Istotne jest w tym wypadku, aby wykonać wszelkie czynności dowodowe mające na celu weryfikowanie wersji przedstawianej przez takiego przestępcę, a następnie wszechstronnie ocenić, czy jego relacje mogą być uznane za wiarygodne. Sąd meriti miał pełną świadomość, że jak szczególnego rodzaju dowodem obciążającym oskarżonego miał do czynienia w przedmiotowej sprawie i dokonał jego oceny wykazując się dużą ostrożnością, słusznie dostrzegając potrzebę analizy dowodu z pomówienia sprawcy starającego się skorzystać z instytucji określonej w art. 60 § 3 kk ze szczególną skrupulatnością, a oceny tej dokonał uwzględniając również swego rodzaju wytyczne zawarte w zacytowanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku orzeczeniach Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że pomimo upływu już nawet kilkunastu lat zeznania A. K. (1) były szczegółowe, obszerne i konsekwentne, zaś w toku eksperymentu procesowego wskazał miejsca, w których doszło do konkretnych przestępstw bądź ich usiłowania. Znajdują one przy tym potwierdzenie w zakresie czasu popełnienia przestępstw, miejsc ich dokonania czy ich przedmiotu w dokumentach w postaci protokołów oględzin czy w zeznaniach pokrzywdzonych i innych świadków. Na szczególną uwagę - na co słusznie zwrócił uwagę Sąd I instancji dokonując oceny relacji A. K. (1) - zasługuje fakt, że wypowiadając się swobodnie na temat popełnionych przestępstw przez

wielu mężczyzn i opisując czyny, które popełnił wspólnie z oskarżonym A. C., A. K. (1) wskazał także na próby kradzieży samochodów, które nie były do momentu złożenia przez niego wyjaśnień na ich temat zgłoszone przez pokrzywdzonych, opisując miejsca i okoliczności, w jakich do nich doszło. Co więcej brak było w tych sytuacjach możliwości zapytania świadka przez śledczych o te przestępstwa, bowiem dopiero po złożeniu przez A. K. (1) wyjaśnień na ich temat zgłaszano się do właściwych jednostek pytając czy było prowadzone postępowanie w takiej sprawie otrzymując przy tym negatywną odpowiedź. Natomiast przesłuchani dopiero później pokrzywdzeni bądź w pełni bądź przynajmniej w części potwierdzali podawane przez A. K. (1) okoliczności. W. K. przyznał, że w czasie i miejscu wskazywanym przez A. K. (1) miała miejsce próba kradzieży z włamaniem do jego pojazdu oraz wskazał, że wybitą w swoim samochodzie szybę naprawił sam, na swój koszt, nie składając zawiadomienia na policji. Jeżeli natomiast chodzi o H. D., to potwierdził on, że miał samochód opisany przez A. K. (1) i choć on sam nie zauważył, że doszło do próby kradzieży z włamaniem do tego pojazdu, to nie wykluczył, że mogło do niej dojść w sposób opisany przez świadka zwracając uwagę na „ciężko chodzący” zamek w drzwiach pojazdu. W tej sytuacji trudno przyjąć, iż złożone przez A. K. (1) wyjaśnienia, potwierdzone przez niego, gdy składał w przedmiotowej sprawie zeznania w charakterze świadka, wynikały z sięgnięcia przez śledczych po umorzono postępowania z powodu niewykrycia sprawców i namówienia A. K. (1) do przyznania się do ich dokonania wspólnie z innymi osobami. Opierając się natomiast o zasady logiki i doświadczenia życiowego nieuprawnionym byłoby przy tym odmówienie wiarygodności wyjaśnień i zeznań A. K. (1) uwzględniając możliwość zapamiętania przez niego wszystkich zdarzeń, o których opowiedział w swoich wyjaśnieniach. Jego dobrą pamięć nie można uznać za coś nadzwyczajnego, Nie można z góry zakładać, że po upływie jakiegoś określonego z góry czasu niemożliwym jest pamiętanie przez niego różnych wydarzeń, nawet jeśli było ich wiele, tym bardziej, że w niniejszej sprawie jego zeznania zostały pozytywnie zweryfikowane zeznaniami pokrzywdzonych. Trzeba przy tym podkreślić, że w kwestiach, w których A. K. (1) nie pamiętał szczegółów, nie próbował ich zastępować zmyślonymi treściami, a w pewnych sytuacjach ograniczał się do opisowego wskazania okoliczności, np. wskazując czas popełnienia przestępstwa: „było ciepło”. Na dokonanie przez Sąd I instancji prawidłowej oceny wyjaśnień i zeznań A. K. (1) wskazuje także fakt, że okazały się one niewystarczające do przypisania sprawstwa dwóch czynów A. C.. Otóż gdyby świadek faktycznie fałszywie pomawiał A. C., to nie pozostawiłby najmniejszych wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego również w zakresie tych czynów. Tymczasem to co zapamiętał i przedstawił było za mało jednoznaczne do przypisania oskarżonemu tych czynów, a co wskazuje, że wskazał on w swoich relacjach tylko to co faktycznie widział i słyszał nie starając się ubarwiać swoich relacji, a co dodatkowo świadczy o ich wiarygodności.

W tym miejscu należy od razu wskazać na wyjątkowo obiektywny stosunek Sądu I instancji do całej sprawy, o czym świadczy zastosowanie przez Sąd Rejonowy w stosunku do A. C. zasady in dubio pro reo określonej w art. 5 § 2 kpk. Jest to okoliczność istotna w kontekście zwłaszcza wyartykułowanego w apelacji zarzutu naruszenia tej zasady. W sytuacji, w której Sąd Rejonowy powziął wątpliwości co do niektórych z zarzucanych czynów, okoliczności ich popełnienia, rozstrzygnął je na korzyść oskarżonego. W pozostałym natomiast zakresie wątpliwości takich Sąd meriti – w pełni zasadnie - nie powziął. Zasady określone w art. 5 kpk można uznać za naruszone w sytuacji gdy sąd ferujący wyrok pomimo występujących wątpliwości orzeknie na niekorzyść oskarżonego. W tym wypadku zarzut naruszenia zasady in dubio pro reo sprowadzał się w istocie do odmiennej oceny zebranego materiału dowodowego.

Wracając do oceny wyjaśnień i zeznań A. K. (1) dokonanej przez Sąd meriti należy zauważyć, że A. K. (1) i oskarżonego łączyły bliskie relacje koleżeńskie, a przy tym w żadnym momencie ich znajomości nie byli oni ze sobą skonfliktowani, co czyni logicznymi relacje świadka na temat wspólnie dokonanych przestępstw, a przy tym nie ma żadnych rozsądnych powodów, dla których właśnie oskarżonego miałby on fałszywie pomówić. Nie można również zapominać, że A. K. (1) nie pomówił w tym wypadku o dokonanie przestępstw osoby, która posiadałaby nieposzlakowaną opinię i która była wcześniej niekarana za przestępstwa. Wręcz odwrotnie oskarżony jest osobą, która była wielokrotnie wcześniej skazana, w tym również za czyny przeciwko mieniu, a więc za tego samego rodzaju przestępstwa, jakie w przedmiotowej sprawie w głównej mierze zostały mu przypisane. Co również ważne A. K. (1) nie wybielał swojej osoby i nie starał się przerzucić odpowiedzialności za dokonane przestępstwa na A. C.. Trudno też znaleźć logiczne przyczyny, z powodu których świadek ten miałby wskazać jako współsprawcę niektórych czynów właśnie oskarżonego, a w przypadku pozostałych czynów inne osoby. Na marginesie należy także zauważyć, że A. K. (1) nie występował w

sprawie przeciwko A. C. w charakterze współoskarżonego, a tym samym nie miał bezpośredniego interesu, aby w tej konkretnej sprawie złożyć zeznania obciążające A. C., a pomimo tego w pełnym zakresie potwierdził swoje wcześniejsze wyjaśnienia na temat oskarżonego, choć oczywiście nie można zapominać, że w nadal w toku pozostaje postępowanie w jego sprawie.

Z oceną relacji A. K. (1) związany jest także zarzut naruszenia art. 201 k.p.k. postawiony w apelacji przez skarżącego. W pierwszej kolejności podkreślić jednak należy, że obrońca A. C. nie wskazał, w jakim zakresie opinia psychiatryczno – psychologiczna dotycząca A. K. (1) jest niejasna lub zawiera wewnętrzne sprzeczności lub też jest sprzeczna z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, ograniczając się jedynie do stwierdzenia, że Sąd Rejonowy nie powinien był uznać jej za wiarygodną. Biorąc pod uwagę liczbę złożonych przez A. K. (1) wyjaśnień oraz ich zakres, a także nadużywanie przez niego alkoholu i narkotyków koniecznym było zbadanie świadka przez biegłych lekarzy specjalistów i wydanie przez nich opinii dotyczącej zdolności spostrzegania przez niego i zapamiętywania zdarzeń z roku 2003. Analizując jednocześnie tę opinię trzeba stwierdzić, że jest ona spójna i logiczna, koreluje z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym i nie była także kwestionowana przez żadną ze stron w trakcie procesu. Opinia ta mogła więc stanowić wiarygodny dowód w sprawie. Dodatkowo podkreślić należy, że dowód z tej opinii został dopuszczony niejako z pewnej ostrożności w sytuacji, w której Sąd Rejonowy dysponował już opinią psychologiczną wydaną przez biegłego psychologa A. T., która uczestniczyła w przesłuchaniu A. K. (1) w charakterze świadka. Co przy tym ważne wnioski wynikające z obu opinii są zbieżne. Uwzględniając treść tych opinii, Sąd I instancji miał pełne prawo uznać je za dowody dodatkowo przemawiające za uznaniem za wiarygodne wyjaśnień i zeznań A. K. (1). Trzeba przy tym podkreślić, że opinie te nie zostały uznane za kluczowe dla przyjęcia przez Sąd Rejonowy, iż relacje tego świadka były wiarygodne. Sąd meriti niezwykle ostrożnie podszedł do jego wyjaśnień i zeznań nie uznając ich arbitralnie za wiarygodne w oparciu o wskazane wyżej opinie, lecz poddał je niezwykle wnikliwej i wszechstronnej ocenie.

Nie można również zgodzić się z kolejnym zarzutem skarżącego odnośnie sposobu przeprowadzenia przez Sąd I instancji dowodu z zeznań świadka A. K. (1). Otóż jak wynika z protokołów rozprawy złożył on swobodne zeznania w charakterze świadka, po czym odpowiadał na pytania i dopiero wówczas odczytano mu jego wcześniejsze wyjaśnienia, do których się ustosunkowywał odpowiadając również na szereg i to bardzo szczegółowych pytań.

Absolutnie nie można również zgodzić się z obrońcą oskarżonego, że niezastosowanie wobec A. C. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania czy wnioski oskarżyciela publicznego o orzeczenie wobec niego określonych kar mogą mieć jakiegokolwiek znaczenie dla oceny prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I instancji zwłaszcza w zakresie zasadności uznania za wiarygodne wyjaśnień i zeznań A. K. (1).

Reasumując nie podlega dyskusji, że Sąd I instancji przeprowadzając postępowanie dowodowe w przedmiotowej sprawie nie dopuścił się żadnych uchybień, a przy tym analiza uzasadnienia wyroku oraz akt sprawy prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż Sąd meriti nie pominął żadnej okoliczności, która mogłaby mieć znaczenie dla jej rozstrzygnięcia i w sposób bardzo wszechstronny ocenił wszystkie zgromadzone w sprawie dowody, słusznie przyjmując w oparciu o te dowody, którym dał wiarę, w tym zwłaszcza w oparciu o wyjaśnienia i zeznania A. K. (1), że A. C. dopuścił się części z zarzucanych mu czynów. Szczegółowa argumentacja przedstawiona w tym zakresie przez Sąd Rejonowy w pełni odpowiada wymogom określonym w art. 7 kpk i jest w pełni przekonująca dla Sądu Okręgowego. Żaden z podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego zarzutów obrazy przepisów postępowania nie okazał się zasadny, zaś skoro w tym zakresie nie było żadnych uchybień ze strony Sądu meriti, a zwłaszcza nie dopuścił się on obrazy art. 7 kpk, to za bezpodstawny należy uznać również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się przypisanych mu przestępstw, skoro w sprawie tej zgromadzono wszystkie dowody istotne dla rozstrzygnięcia, których przeprowadzenie było możliwe, a z prawidłowo przeprowadzonej analizy tychże dowodów wynikało w sposób nie budzący wątpliwości, iż to oskarżony dopuścił się wielu kradzieży z włamaniem oraz czynu stypizowanego w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii.

W niniejszej sprawie konieczne było jednak dokonanie zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie przyjętej kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt XVI. W punkcie 1d Sąd Rejonowy przyjął, że A. C. dopuścił się czynu

zarzucanego mu w punkcie XVI wypełniającego dyspozycję art. 279 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Tymczasem artykuł 276 kodeksu karnego nie został podzielony przez ustawodawcę na żadne jednostki redakcyjne – paragrafy, punkty, ustępy. Sąd meriti prawidłowo ustalił, że doszło do popełnienia występku określonego w art. 276, natomiast błędnie wskazał na § 1 tego przepisu. Niemniej jednak takie uchybienie nie mogło skutkować uchynieniem wyroku w części dotyczącej tego rozstrzygnięcia, bowiem w tym zakresie wystarczające było dokonanie korekty wyroku w trybie art. 455 kpk, poprzez prawidłowe określenie normy naruszonej przez A. C., tym bardziej, że Sąd Okręgowy nie zmienił ustaleń faktycznych związanych z tym zarzutem.

Ponieważ apelację co do winy uznaje się również za apelację co do kary zaszła konieczność merytorycznego odniesienia się do kwestii wymierzonych A. C. kar jednostkowych i kary łącznej w kontekście ich ewentualnej rażącej surowości.

Pojęcie rażącej niewspółmierności kary wskazane w art. 438 pkt 4 k.p.k. w związku z jego ocennością było przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w wielu orzeczeniach. W wyroku z dnia 11 kwietnia 1985r. (V KRN 178/85, OSNKW z 1995r. Nr 7 – 8, poz. 60) Sąd Najwyższy podkreślił, że zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Jednocześnie w innym wyroku tego Sądu z dnia 2 lutego 1995r. (II KRN 198/94 – OSNPP z 1995r., z. 6, poz. 18) wskazano przy rozważaniach odnośnie rażącej niewspółmierności kary, iż nie chodzi o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - »rażąco« niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować.

W świetle tak ukształtowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz uwzględniając wszystkie okoliczności sprawy nie można mieć zastrzeżeń do rozstrzygnięć Sądu Rejonowego w zakresie kar jednostkowych oraz kary łącznej orzeczonych wobec A. C.. Sąd I instancji należyście przy tym uzasadnił, dlaczego wymierzył mu za przypisane przestępstwa takie a nie inne kary, nie pomijając żadnej okoliczności, które należało wziąć pod uwagę przy ich wymierzaniu, zaś z przedstawioną w tym zakresie argumentacją należy w pełni się zgodzić. Biorąc pod uwagę wielość popełnionych przestępstw przypisanych w punkcie 1 oraz ich wysoką społeczną szkodliwość, a także bardzo dużą ilość narkotyków, co do których przypisano mu przestępstwo w punkcie 3, jak też mając na względzie uprzednią i to wielokrotną karalność oskarżonego za przestępstwa i fakt, iż czynów przeciwko mieniu dopuścił się on w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 kk. z pewnością wymierzonych A. C. w punkcie 1 i 3 kar pozbawienia wolności i grzywny nie można rozpatrywać w kategoriach kar rażąco surowych. Również ustając wysokość stawek dziennych wymierzonych kar grzywny nie można ich uznać za rażąco wygórowane. Także kary łącznej wymierzonej z zastosowaniem zasady asperacji nie można uznać za rażąco surową. Jeżeli chodzi o czyny przypisane w punkcie 1, to uwzględniając opisane wyżej okoliczności można wręcz stwierdzić, że A. C. został potraktowany wyjątkowo łagodnie.

Reasumując Sąd Okręgowy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego, poprawił jedynie w oparciu o art. 455 kpk błędną kwalifikację prawną czynu przypisanego A. C. w pkt 1d zaskarżonego wyroku, poprzez przyjęcie, iż czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 279 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, zaś w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk oraz art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym oraz zwolnił go z obowiązku uiszczenia opłaty za II instancję, uznając, że znaczny wymiar tej opłaty w sytuacji, w której oskarżony będzie miał do odbycia karę 5 lat pozbawienia wolności, powodowałby dla A. C. znaczne trudności z jej uiszczeniem.